

En sårbar gentleman

**DAVID FUKAMACHI REGNFORS
VILL INTE SLUTA UTVECKLAS**

Han nominerades till filmpriset Rising Star för rollen som Klas Östergren i *Gentlemen*. I höst lämnar skådespelaren David Fukamachi Regnfors Backa Teater och Göteborg för en fortsatt karriär i hemstaden Stockholm.

TEXT **LINDA THOMSEN HÖGFELDT** BILD **ANNA SVANBERG**

DAVID FUKAMACHI REGNFORS har en spännande tid framför sig. 24 november har *Gentlemen* galapremiär i Stockholm och bara två dagar senare äger den göteborgska galapremiären rum på Bio Roy. Göteborgspremiären kommer han dessvärre att missa, då han just den kvällen gör sin sista föreställning på Backa Teater i uppsättningen *Acts of Goodness*. En föreställning han har jobbat med sedan han återvände till teatern efter nio månaders filminspelning.

– Det var fint att komma tillbaka till Backa efter att ha varit med om ett så stort och omvälvande filmprojekt som *Gentlemen*. Att spela för 120 niondeklassare som gäspar och slänger tuggummi på en ger en bra verklighetsförankring här och nu. Även om de oftast är hur fina som helst, konstaterar han.

Inför intervjun har David bett om att vi ska träffas på hans stamhak, Café Con Leche i Linnéstaden. En plats som fungerat lite som hans vardagsrum i Göteborg och som han kommer att sakna i och med flytten till Stockholm.

– Jag tycker så himla mycket om Göteborg som stad. Stockholm är det coola, snygga syskonet alla kollar på medan Göteborg mer är det charmiga syskonet, som också ser bra ut men som man först kanske inte ser. Fast som sedan visar sig vara mycket trevligare och roligare när man väl börjat prata. Sedan är ju Göteborg också en stad jag har gjort till min egen i vuxen ålder i större utsträckning än Stockholm, säger han.

SJU ÅR HAR det hunnit bli i Göteborg. År då han har gått från att vara en ung elev på Teaterhögskolan (numera Högskolan för scen och musik), till en vuxen skådespelare vid Backa Teater. Han

konstaterar att det är motsvarande tid som det tar för en människas alla celler att bytas ut i kroppen, och att han alltså bör vara både nyare och lite sämre fungerande på insidan i dag gentemot när han först kom hit. Fast förhoppningsvis också klokare.

Sedan handlar Davids Stockholmsflytt knappast om ett tillämpande av en filosofisk tanke om ett liv i sjuårscykler. Snarare är tanken en passus som kommer upp i förbifarten då han beskriver ett beslut som vuxit fram under en längre tid. Som dels är en konsekvens av att han vill bo närmare sin familj; dels har fattats utifrån rädslan att sluta utvecklas, att bli för bekväm.

– Det känns som rätt läge att röra sig vidare och lite som ett bokslut, även om jag gärna kommer tillbaka till Göteborg i framtiden. Nu får jag se vad som händer framöver. Det finns en del trådar ute som jag hoppas på även om ingenting är säkert ännu.

Att hans aktuella filmroll öppnar upp för nya möjligheter är uppenbart. Med 94 miljoner i budget är *Gentlemen* med svenska mått mätt en gigantisk filmsatsning, och i rollistan syns en lång rad välbekanta namn: David Dencik, Ruth Vega Fernandez, Sverrir Gudnason, Pernilla August. Och så nykomlingen, David Fukamachi Regnfors. Rollen som författarjaget i Mikael Marcimains filmatisering av Östergrens kultroman är Davids tredje långfilm. Men med enbart biroller i Lisa Langseths *Hotell* och Marcimains *Call Girl* på sitt film-CV var det många i branschen som förvånades över att ett så pass oprövat kort fick en av de bärande rollerna i *Gentlemen*.

– De andra hade ju arbetat med Micke (Mar-

cimain reds anm) tidigare, så jag blev den nya i gänget vilket passade bra. Den fiktive Klas Östergren som jag spelar är ju också ny i gänget och den som ser på saker med andra ögon. På det sättet var det en passande rollsättning. Sedan är det klart att jag var nervös, inför inspelningen visste jag ju inte riktigt vad jag skulle få vara med om, säger han.

DAVID BLEV UPPRINGD av rollsättare Jeanette Klintberg redan under hösten 2011 och provfilmade kort därefter två gånger för rollen som Klas Östergren. Beskedet om att han hade fått drömrollen skulle dock dröja. Det tog sin tid att få ihop finansieringen av filmen, vilket resulterade i förseningar och han hörde i stort sett ingenting under drygt ett års tid.

– Jag fick instruktioner om att jag skulle meddela dem ifall jag behövde klippa mig. Det skulle ju vara 70-tal och håret behövde vara långt. Vid något tillfälle ringde jag upp och sa att jag kanske skulle bli tvungen att göra det, för att kolla läget.

De svarade: 'Klipp dig inte', berättar han.

När samtalet han gått och väntat på äntligen kom var det precis före jul 2012, och David var hemma hos familjen i Stockholm.

– Det var tidigt på morgonen när telefonen ringde och jag och min bror Leo låg och sov. Jag väckte honom och berättade och han bara: 'Kul!'. Sedan somnade båda om. Det

hela kändes så abstrakt just där och då.

Rollen som Klas Östergren skulle bli en utmaning på många sätt, inte minst då det är Klas som är filmens berättarröst. Det är de andra skådespelarna som agerar historien och driver den framåt, och David fick lägga ner mycket arbete på att hitta karaktären Klas – en person som läsaren av boken kanske inte tänker så mycket på – och försöka göra honom intressant.

– Jag vill att den som ser filmen ska fundera över vad han egentligen tänker på, för mestadels sitter jag ju bara där och hummar. Det är så lätt att en sådan roll blir tråkig.

[MER OM ...]

Namn: David Fukamachi Regnfors.

Ålder: 30 år.

Bor: Stockholm.

Familj: Ja. Och många nära vänner.

Aktuell: Som Klas Östergren i filmatiseringen av Östergrens bok *Gentlemen* med Sverige-premiär 5 december.

SLÄPPER SIG SJÄLV. David upptäckte mest av en slump att han gillar att spela teater. "Det var på mitt konfirmationsläger och vi fick leka en lek där vi skulle låtsas vara någon annan. När man är fjorton år, finmig och olyckligt kär var det fantastiskt och jag kände: 'gud så skönt att få släppa mig själv'! Det var så mitt intresse för skådespeleriet började och det är väl fortfarande en av mina drivkrafter."

EN ANNAN SORTS MAN. "Jag är nog lite nördig tror jag, och har överlag aldrig varit speciellt grabbig. Jag har aldrig spelat fotboll och jag slutade gå i tennis efter att läraren frågade 'ser du väldigt dåligt, eller?' Detta är något jag tar med mig in i mitt arbete – att försöka komma in med en annan typ av manlighet", säger David Fukamachi Regnfors.

HAN FÖRKLARAR ATT han tillhör typen av skådespelare som behöver arbeta utifrån det fysiska när han går in i en roll. Det första han gjorde i sina förberedelser var därför att köpa en likadan skrivmaskin som den som Klas Östergren själv fortfarande använder – "beige i stället för blå, annars identisk". Under två månaders tid satt han och knattrade, lärde sig röka, "i filmen röker alla som borstbindare" och tränade boxning. Plöjde igenom Östergrens romaner och lyssnade på alla intervjuer som gjorts med honom. Något som utöver att han lärde sig hela författarens sommarprat från 1981 utantill, även lade grunden för nomineringen till priset Rising Star vid Stockholms filmfestival.

– Det här var mitt sätt att försöka förbereda mig.

Jag är nog mer mottaglig och sårbar för andras åsikter i detta sammanhang än inom teatern då jag inte filmat så mycket innan. Så att juryn har sett något de gillar i min rolltolkning känns så klart roligt, säger han.

Även om han har varit lite nervös över mottagandet av sin rollprestation har skådespeleriet alltid varit något av en fristad. Till skillnad från en del kollegor inom yrket lider David inte av scenskräck, utan känner sig tvärtom trygg och avspänd när han agerar. Detta trots att han var jätteblyg som barn och, enligt egen utsago var, "rädd för i stort sett allt; sjögräs, maneter, spindelnät."

– Blyghet bottnar i rädsla, och rädsla kan man hantera på olika sätt. Jag har försökt att bit för bit ta mig an nya saker och göra det till mitt. Att jag i dag inte har något problem med att prata inför publik är något jag förvärvat.

Sin blyghet till trots har han haft en koppling till scenen under större delen av sitt liv, även om han aldrig har varit någon teaterapa. Att hans mamma är präst i Svenska kyrkan har helt klart påverkat honom och han ser vissa likheter mellan en gudstjänst och en performance. Så visst har han tagit intryck av att ha suttit med vid en mängd gudstjänster och han har även med milt våld mobiliserats i olika julspel. Förutom julspelen, "en bra övning i ödmjukhet", sjöng han i kör och spelade piano från unga år.

Just pianouppspelningarna, som han fick utstå från fyra års ålder, blev en ovärderlig övning och gav en viktig insikt om att det är okej att misslyckas.

– Jag spelade alltid fel. Du sitter där helt själv och det är ingen som kommer och hjälper dig. Oavsett vad som än händer på teaterscenen blir det aldrig lika läskigt som de där pianouppspelningarna.

GEMENSAMT FÖR HANS två aktuella åtaganden, Acts of Goodness och Gentlemen är att de på något sätt kopplar an till stora frågor. I den förra problematiseras begreppet godhet, medan ett underliggande tema i den senare är lögnen kontra

sanningen. Om det kan skönjas någon tematisk röd tråd mellan de roller han gjort så handlar det mycket om hans anställning på Backa Teater, vars konstnärlige ledare Mattias Andersson väljer att arbeta med stora och existentiella frågor, även inför en ung publik.

– Jag har utvecklats otroligt mycket på Backa, och det har varit en förmån att få arbeta där och

” Jag kan möjligen gå med på att vara japansk-svensk, men inte svensk-japansk. Det är en stor skillnad.”

tillsammans med Mattias. Hans sätt att se på teater, konst och samhälle har påverkat mig väldigt mycket, säger han.

Samtidigt har han själv alltid haft en dragning till den typen av komplexitet. Som när han för ett par år sedan, i samband med Världskulturmuseets utställning *Kimono Fusion*, fick möjlighet att sätta upp en enmansföreställning utifrån ett valfritt ämne. Davids val? Historierevisionism. Ett besök i en kontroversiell helgedom i Tokyo hade öppnat hans ögon för en historieskrivning som skiljer sig väsentligt från den västerländska och han kände att det var ett spännande ämne att spinna en historia kring.

– Jag började fundera över den mängd information vi hela tiden översköjs av och hur den på något sätt blir sanningen. Är du historielös blir du ännu mer sårbar för den som kommer med den mest tilltalande historien. För mig personligen blev arbetet med min enmansföreställning, *Farfar var samuraj (och dödade massa amerikaner)*, även en form av identitetssökande, säger han.

HÄLFTEN JAPAN, HÄLFTEN svensk. Davids föräldrar skilde sig när han var ett år gammal och sedan dess har hans biologiska pappa varit bosatt i Japan. Något som har medfört att han ofta åkt dit på besök, och redan i tidig ålder fick erfara vilken barriär språket och kulturen kan utgöra. Att inte ha

3

VIKTIGA MILSTOLPAR

STOCKHOLMS ELEMENTÄRA TEATERSKOLA

"Efter studenten kändes skådespeleri fortfarande abstrakt och flummigt. Det var tack vare min lärare på Stockholms Elementära Teaterskola, Tomas Neumann, som jag förstod att det finns något konkret och hantverksmässigt i yrket – att det handlar om arbete, arbete, arbete."

GANGS OF GOTHENBURG

"Jag gjorde min praktik från Teaterhögskolan på Backa Teater i *Gangs of Gothenburg*. Det var första gången jag uppträdde i ett professionellt sammanhang, tillika en stor och krävande uppgift. Att Mattias Andersson gav mig det förtroendet blev en avgörande punkt i mitt skådespeleri."

GENTLEMEN

"Det var fantastiskt att få arbeta med Mikael Marcimain. Han har en så stor passion och sådant engagemang och lägger hela tiden ribban lite ovanför vad du tror att du ska klara av. På så sätt får han folk att självmant sträcka sig efter en vision man inte trodde var möjlig."

Bild: CAMEREACTION

Bild: PATRIK GUNNAR HELIN

Bild: MARIO CASTRO SEPULVEDA

Bild: MIKAEL MARCIMAIN

1 SPELGÄNG. "Mellan 2005 och 2008 skrev jag för speltidningen Gamereactor. Jag hade pluggat journalistikvetenskap på JMK och halkade in lite av en slump. Fantastiskt roligt, även om det inte gick att kombinera med teatern i längden. Vi var ... ett speciellt gäng, onekligen. Men fina." **2 KLASSTRÄFF.** "Här är min scenskoleklass, poserande på taket till skolan precis innan vi slutar. Det är ett privilegium att få tillbringa tre år med engagerade lärare i skyddad miljö och tillåtas att helt ohämmat stirra in i sin egen navel. Jag lärde mig mycket. Och är förhoppningsvis mindre självcentrerad nu än då." **3 JAPANRESA.** "Under en resa i Japan med två vänner tvingade jag dem att fota mig iförd en bandana med texten 'kamikaze' på. Till slut hamnade bilderna i föreställningen jag jobbade med då, den om min farfar, men där och då hade jag ingen aning om vad jag pysslade med eller varför. Det kanske syns på den här bilden." **4 TEST.** "Första kostymtestet inför *Gentlemen*. Jag hade aldrig träffat David Dencik förut och tyckte han var cool och lite läskig. Nu vet jag bättre. Han är galen och briljant."

ett gemensamt språk med sin pappa – de pratade engelska med varandra under hans uppväxt – och att inte riktigt kunna kommunicera med sina släktingar skapade frustration. Så när han tillbringade ett år i Tokyo efter studenten var han otålig och ville gärna bli hundra procent japan på direkten. Något han skulle inse var både naivt och ett rätt så lönlöst projekt.

– Jag upplever det japanska samhället som mer homogent än det svenska och det nationella identitetsbegreppet som snävare. Där finns det inte på kartan att jag skulle vara japan, även om jag, när jag ser mig själv på rörlig bild, kan förvånas över hur japansk jag tycker att jag ser ut, säger han.

Däremot var det ganska nyligen som David för första gången upplevde ett ifrågasättande av sin identitet som svensk. I ett jobbsammanhang benämndes han som en "svensk-japansk" skådespelare. Något han reagerade på.

– Jag kan möjligen gå med på att vara japansk-svensk, men inte svensk-japansk. Det är en stor skillnad. Ta USA som exempel, där slutar alla benämningar med att du är amerikan, på samma sätt som det finns olika sorters bullar. Oavsett om det är en kanelbulle eller vaniljbulle är det ändå alltid en bulle, konstaterar han med en hint åt den halvättna vaniljbullen framför sig, och fortsätter:

– De enda som får vara svenskar i begreppslig mening i Sverige är finlandssvenskar, och det finns något exkluderande i detta. Det vore fint att kunna bredda begreppet så att det även heter iranier-svensk eller japansk-svensk.

Så spricker ansiktet upp i ett varmt leende.
– Det är en fin sak med *Gentlemen*. Man kan se filmen som ett porträtt av ett svunnet Sverige, men så kollar du på efternamnen på skådespelare, regissör, fotograf och nästan samtliga låter internationella. Jag tycker det finns något vackert och hoppningivande i det i en tid där så mycket ska polariseras och definieras.